

Arrest

nr. 132 805 van 5 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 16 november 2004.

1.2. Op 5 januari 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 januari 2006 een weigeringsbeslissing. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bevestigde deze beslissing op 26 januari 2007.

1.3. Op 23 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 24 augustus 2010 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 10 december 2010 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.5. Op 3 januari 2013 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Deze aanvraag werd op 10 juni 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beroept zich op het kind, [A.], geboren op 20.02.2008, dat hij had uit een vorige relatie. Dit kind heeft een verblijfsrecht in België en is hier geboren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het wordt verzoeker evenmin onmogelijk gemaakt contacten met zijn kind te onderhouden en een rol te spelen in haar opvoeding. Hij legt bewijzen voor dat mevrouw [R.] geld heeft gestort voor zijn dochter. Dit toont evenwel niet aan dat hij niet naar Ghana zou kunnen reizen om de verblijfsaanvraag van daaruit in te dienen. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft het argument dat zijn dochtertje regelmatig bij hem verblijft, merken we op dat hij dit niet aantoont, zodat we hier geen rekening mee hebben kunnen houden. Om dezelfde redenen kan hij zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM noch op de artikels 7, 9 en 10 van het Verdrag van de Rechten van het Kind. Ook beroept hij zich op zijn nieuwe relatie met de EU-onderdaan [A.R.S.S.], die in het bezit is van een E-kaart. We merken op dat hij deze relatie niet aantoont, zodat we dit element niet in zijn voordeel hebben weerhouden. Hij legt enkel een kopie voor van haar identiteitskaart, en enkele stortingsbewijzen aan zijn dochtertje; dit en het feit dat ze op hetzelfde adres verblijven is geen bewijs van een duurzame relatie.

De overige elementen (dat betrokkene geruime tijd in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands en Frans spreekt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

1.7. Op dezelfde dag werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moeten verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissing elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn

voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van beide bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum en door dezelfde ambtenaar, attaché D.N. Aldus is de Raad van oordeel dat er in casu wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen beide bestreden beslissingen.

Verder instrueert de attaché D.N. de burgemeester van de gemeente Grimbergen om samen met de beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven:

“Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 03.01.2013 [...]informeer ik u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen :

[...]

- De beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag

- Het bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen (bijlage 13)”

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er in casu sprake is van voldoende samenhang om de beide beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“ Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM

DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

Verzoeker wenst te verwijzen naar vier (ver)gelijk(bar)e dossiers:

1. MV heeft een zoontje, C, ° 9 augustus 2006 te Antwerpen. Het kind werd erkend door R, in het bezit van een identiteitskaart voor Vreemdeling. De relatie tussen verzoeker en R is nu beëindigd. Verzoeker zorgt nu alleen voor haar zoontje C. - OV 5864623

2. LT W is op 20 februari 2010 gehuwd met AB, van Ethiopische nationaliteit, RR 80.04.06-398-63 en in het bezit is van een verblijfskaart B geldig tot 15 sept. 2013. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote. Verzoeker is tevens vader van hun gemeenschappelijk kind, N, ° 26 april 2010. - OV 6181759

3. EK is zwanger bij het opstarten van de procedure en tijdens de procedure bevalt ze van een kind met wettig verblijf. De vader is in het bezit van een IK voor vreemdeling. -OV 6215250.

4. VE heeft uit zijn relatie met SV, ° Luanda op 23 januari 1984 van Nederlandse nationaliteit een dochtertje, C, ° Rotterdam op 27 mei 2007. Bijgevolg is VE vader van een Nederlands kindje dat regelmatig in ons land verblijft. VE heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. OV 6264514.

In al deze opgesomde casussen wordt artikel 8 EVRM aangehaald als buitengewone omstandigheid en als grond van de zaak en in al deze gevallen wordt er verblijf toegekend aan de aanvragers die ouder zijn van een kind met wettig verblijf.

In onderhavig geval worden de buitengewone omstandigheden niet aanvaard alhoewel zij gelijk zijn aan de dossiers hierboven vernoemd.

Wanneer de DVZ in een dossier gunstig beslist dan schrijft ze de gemeente aan om de aanvrager uit te nodigen voor afgifte van de verblijfstitel. Er wordt dan geen beslissing betekend aan de aanvrager. Enkel in gevallen waarbij de beslissing een weigering van verblijf betreft wordt een beslissing betekend. Verzoeker merkt op dat de beslissingen in de 4 dossiers zich beperken tot het overmaken van instructies aan de gemeente om de verblijfskaart uit te reiken, zonder enige motivering. Verzoeker heeft daarom de OV nummers van de vier dossiers meegedeeld.

Al de nodige informatie om de schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen wordt door verzoeker overgemaakt.

Dit betekent dat gelijke dossiers niet gelijk behandeld worden. De bestreden beslissing schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van een schending van dit principe.

Tweede onderdeel.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker artikel 8 EVRM niet kan inroepen als buitengewone omstandigheid omdat niet vast staat dat het dochtertje regelmatig bij verzoeker verblijft. Bovendien zou verzoeker de relatie niet aantonen.

Dit is manifest onjuist.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EVRM:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in de Chorfi-zaak dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip 'gezinsleven', zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM., 7 augustus 1996, Chorfi t. België)

In de zaak Berrehab oordeelt het EHRM dat enkel door de geboorte van een kind uit een huwelijksrelatie, van rechtswege tussen het kind en zijn ouders gezinsleven ontstaat. Verder overweegt het Hof in deze zaak dat artikel 8 EVRM niet impliceert dat voor gezinsleven in de zin van dit artikel samenwoning vereist is. (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84 (Berrehab v. The Netherlands))

Feiten in deze zaak zijn gelijkaardig aan deze van verzoeker:

"Berrehab v. The Netherlands

Klager is in 1952 geboren in Marokko en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Op 7 oktober 1977 trouwt hij in Nederland met mevrouw Koster. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij krijgen samen een dochtertje, Rebecca, die op 22 augustus 1979 wordt geboren. Op dat moment zijn de heer Berrehab en mevrouw Koster inmiddels gescheiden. De heer Berrehab verkreeg toentertijd een verblijfsvergunning omdat hij gehuwd was. Ten gevolge van de echtscheiding in 1979 was er geen grond meer voor een verblijfsvergunning en werd deze niet vernieuwd. Door de staat werd gesteld dat er geen sprake van gezinsleven was nu hij zijn dochtertje vier keer in de week zag. Het EHRM oordeelt dat artikel 8 EVRM niet impliceert dat voor gezinsleven in de zin van dit artikel samenwoning vereist is."

Het EHRM bevestigt in de zaak Useinov dat tussen ouders en natuurlijke, niet-wettige, kinderen ipso jure gezinsleven bestaat. (EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00 (Useinov v. The Netherlands))

Welnu verzoeker draagt financieel bij voor zijn dochtertje zoals aangetoond en heeft bijgevolg ook contact met zijn dochtertje. Op basis van de aangehaalde rechtspraak is het gezinsleven tussen verzoeker en dochter daarom ook aangetoond.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en stemt niet overeen met de gegevens van het dossier en met rechtspraak van het EHRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de deze motieven kent aangezien hij deze inhoudelijk betwist. Er is aldus voldaan aan het vereiste van de formele motiveringsplicht.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoeker haalt dit beginsel wel aan, maar voert in zijn verdere uiteenzetting geen enkel element aan waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden.

3.4. In het eerste onderdeel zet verzoeker de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel uiteen. Hij verwijst daarbij naar een viertal andere dossiers waaruit zou blijken dat in een gelijkaardig geval het gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM wel werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, waar verzoeker verwijst naar het feit dat in een aantal andere dossiers waarin artikel 8 van het EVRM wel in aanmerking werd genomen als buitengewone omstandigheid, daarmee nog geen ongelijke behandeling werd aangetoond. Elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt, na een onderzoek van de individuele omstandigheden, beoordeeld op zijn eigen merites. Het enkele feit dat in andere zaken werd geoordeeld dat de familiale omstandigheden

zodanig waren dat deze als buitengewone omstandigheid in aanmerking werden genomen, brengt niet met zich mee dat steeds wanneer artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, dit moet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. De zaak moet met het oog op verzoekers individuele situatie worden onderzocht.

Bovendien kan uit de beknopt door verzoeker weergegeven feiten geenszins worden afgeleid dat het hier om een gelijkaardige situatie zou gaan. In de bestreden beslissing wordt in casu vastgesteld dat verzoeker een kind heeft uit een vorige relatie, dat verblijfsrecht heeft in België. Verzoeker heeft in zijn aanvraag verklaard dat zijn dochter regelmatig bij hem verblijft, maar heeft dit niet aangetoond. Verder wordt ook gemotiveerd dat verzoeker zich beroept op zijn nieuwe relatie met A.R.S.S., van Portugese nationaliteit, maar dat hij deze relatie niet aantoonde.

Aldus werd geoordeeld dat het enkele feit dat via zijn huidige vriendin geld werd gestort voor zijn dochter, geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert naar Ghana te reizen om de verblijfsaanvraag van daaruit in te dienen, noch om contacten met zijn dochter te onderhouden en een rol te spelen in haar opvoeding. Verzoeker toont met de aangehaalde casussen geenszins aan dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld; een schending van het gelijkheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

3.5. In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Hij voert daarbij aan, verwijzend naar Europese jurisprudentie, dat niet is vereist dat hij zou samenwonen met zijn dochter opdat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover voor het onderzoek naar een schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn dochter een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, houdt de Raad zich bij de beoordeling van een grief met betrekking tot dit artikel aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In de huidige zaak betreft het een situatie van eerste toelating op het grondgebied, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In dat geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*,

§ 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers kind (waarover hij niet het hoederecht blijkt te hebben) verblijfsrecht heeft in België, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om contacten met zijn dochter te onderhouden.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar verzoeker verwijst naar drie arresten van het EHRM teneinde aan te tonen dat in de gegeven omstandigheden niet kon worden geoordeeld dat er geen gezinsleven aanwezig is, gaat hij voorbij aan de in de (eerste) bestreden beslissing gegeven motivering. Er wordt immers geenszins gesteld dat verzoeker geen gezinsleven zou kunnen hebben, doch dat de aangevoerde elementen niet van die aard zijn dat zij buitengewone omstandigheden vormen die verzoeker ervan zouden ontslaan zijn verblijfsaanvraag op de reguliere wijze, vanuit het land van herkomst, in te dienen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. De passage uit het arrest Berrehab die verzoeker citeert, leidt er niet toe vast te stellen dat verzoeker zich in dezelfde situatie bevindt. In die zaak werd aan de betrokkene een verblijfsrecht ontnomen, wat in de huidige zaak niet het geval is, nu verzoekers situatie moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Verzoeker toont niet aan dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een positieve verplichting. Hij beperkt zich ertoe te verwijzen naar sporadisch contact en naar het feit dat hij zijn dochter financieel ondersteunt. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch van de materiële motiveringsplicht. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT